

הילה להב

מלכת הכינים המתות

אחד עשר שירים מתוך המחזור "רוזריום"

א.

היא גדלה והיא גדלה והיא הולכת
והיא נמתחת. בגלים. כמו רשת. גלגלים
עושים את זה, שפכה היא תלך
והיא הולכת נחושה עכשו.
כל פעם מישהו קורא שתסתובב
כאלו יש לה שם.
ראיתי את זה. מהגב.
מה שזכרתי לכתב.
מה שדברתי אמת.

ב.

והיא קמה.
גברתנו של היס
גברתנו של הטוב
לא קראנו לה אמה
כי הדם יבש על שפתינו
כן יללנו פרוע
בגלל שהיינו תנים.

ד.

היו ארצות קטנות בברכה הגדולה
והיתה רק שפה אחת
ושלט כחל.

לעסנו בלי הפסקה.
מי שהלעיט אותנו תולעים מפה לפה
קראנו לו אבא.
שטחנו תחנה לפניו.
למדנו לצוד.

ה.

הקדושה של הילדים קוראים לה סנטה
אמה רלה מריה
גברתנו של האכל, והיא מגנה עליהם
מאבא, כשאפשר

ו.

אני בעיני ראיתי אני
אספר, מה שלמדתי על פה
והבאתי משם
ויהי בימי שתי קדנציות
לשפת הברכה הגדולה
ופני הברכה לא צלולים וראי אין בהם.
הנביא אמר: הם ילכו אחריו.
אמרנו: נלך.

וכשהמלך אמר היינו מוכנים
אכנים בפסים וצידה
ואחר כך ספרנו שנים
ולמדנו בנים ובני בנים לחכות
לאות, למלה.

וספרנו: רצה הגורל וקרה לנו נס
שהיינו מוכנים כבר מראש,
אפלו שלא הגיע אלינו
מה שהמלך אמר.

ז.

הֵינּוּ קְשׁוּרִים בְּחַצֵּר
וְהֵינּוּ כָּל כֶּךָ רַעֲבִים
וַיִּדְעֵנוּ שֶׁרַק בִּפְקֻדַת הָאֲדוֹן נִנְצָל

הַתְּאֲמֵנוּ שְׁעוֹת בְּנִבְיָחָה
עַד שֶׁאֶחָד נִבְחַ: "תִּקְרָה"
וְשִׁסֵּינוּ בָּהֶם אֶת עֲצֵמָנוּ.
הֵינּוּ צְרִיכִים לֶאֱכֹל.

י.

הִיא מִתְגַּלֶּה בַּמִּקְהָלָה
בְּעוֹגֵב בְּמִסְרָק
הַסְּמִיָּה, הִיא מְחוֹלֶלֶת נְסִים
מְקִימָה מְתִים מְעִירָה בְּסִטְיָרָה יְלָדִים
הַהוֹלְכִים בְּשֹׁנְתָם
וּזְרָקוֹ אוֹתָהּ לֶאֱגֹם
לְבַדֵּק אִם הִיא צְפָה
הִיא מִתְגַּלֶּה
בְּעֵשׂוֹן קֶרֶבֶנּוֹת
מְכֹסָה
מְטַהֶרֶת אוֹתָנוּ בְּנֶפֶט
מְסַרְקֶת לְפָנֵי הַשְּׁנָה שְׁעוֹת עַל שְׁעוֹת.
תְּנִי בְּרֹזֶל לְנֶפֶחַ, מְסַרְקוֹת לְבָנוֹת,
מְסַמְרִים לְנֶגֶר וּפְטִישׁ לְאֲבוֹת,
הַקְּדוּשָׁה הַלּוֹחֶמֶת אֲמָנוּ
שׁוֹמְרֵת חֲדָרֵי הַמְּטוֹת
הַכּוֹכֵב הַזּוֹרֵחַ בְּהָרַי,
מְלַכַת הַכְּנִים הַמְּתוֹת.

יא.

וְהִיא מִתְגַּלֶּה וְהוֹלְכָה, וְהִיא מִתְרַאֶה כְּצִפּוֹר
וְהִיא מְכַנְפֶת טְפָרִים אֲדָמִים וּפּוֹרְשֵׁת אוֹתָם
אֶל הַלֵּילָה
אֶל הַחוּץ הַנוֹשֵׁם, הַכֹּהֵה
וְכָל מָה שֶׁקָּרָאוּ לוֹ צִפּוֹר עָף הִרְחַק מִתְחַתֵּיהָ
כִּי הִיא הַצִּפּוֹר הַגְּדוֹלָה, הַכְּבֹדָה,
הַכְּפוּפָה מִלְדוֹת.
הַכְּבִידָה מְרִימָה אוֹתָהּ הַלְּאָה
מוֹשֶׁקֶת אוֹתָהּ מְרַחֵק אֶל הַכֶּסֶס הַזּוֹרֵחַ בְּרוֹם
הַרְקִיעַ גְּבוּהָ, לְרֵאוֹת
אֵיךְ הַמֶּלֶךְ קָטָן וְצוֹנָה, הַתְּנִים כְּנָחִיל
חֲרָקִים וּבּוֹרוֹת הַמַּיִם חוֹרֵי מְסַמְרִים סְתוּמִים
וְכָל הַיְלָדִים נִקְדוֹת עֶפְרוֹן בְּהִירוֹת,
מְצַדִּיקוֹת רַחֲמִים

יג.

אֵלֶיךָ אֲמָא בָּאנוּ מִתְחַטְּאִים לְגִדְל.
זַחְלָנוּ, מְעַכְנוּ, לְעֵסָנוּ
חֲמָסָנוּ חוֹסֵי עֵלֵינוּ
שְׁמָנוּ מְאֹד.

בָּאנוּ גְבוּהִים וְכַבְדִּים
וּבְקִשְׁנוּ עַל הַיְדִים
הִיתָה לָנוּ אֲמָא קְטָנָה
וְלֹא הִפְסְקָנוּ לְרִצּוֹת
אֶכְלָנוּ
בְּקִשְׁנוּ
חֲמָסָנוּ
עוֹיֵנוּ
פִּשְׁעֵנוּ
שִׁבְעֵנוּ
גְּמָרְנוּ
הֵינּוּ אָבָא שְׁלָנוּ
אֵין לָנוּ שְׁאָרִיוֹת
וְאֵין בָּנוּ מְעֵשִׂים.

י.ד.

כְּשֶׁבֵאתִי אֵלֶיךָ הַתְּחַנְנֵנִי
כְּמוֹ שְׁמִבְקָשִׁים מֵאָבָא
אִמָּא קִטְנָה כְּבִדָּה מֵרַחֲמִים
אִמָּא צְפוֹר
אֲנִי צְפוֹר אֲנִי
תִּרְצֵי בִי
תֵּאֱהָבֵי אוֹתִי תֵּאֱהָבֵי אוֹתִי תֵּאֱהָבֵי אוֹתִי

לְפָחוֹת תִּבְלַעֵי אוֹתִי חֲזוּרָה
הֲרֵי אֲנִי הַצְּפוֹר הַקִּטְנָה הַקִּטְנָה
בֵּת הַזְּקוּנִים שֶׁל הַצְּפוֹר הַקִּטְנָה
הִיא אִמְרָה: אֵת שְׁמִנָּה וְגַם: שׁוּב אֵת בּוֹכָה
זֶה לֹא מֵהֵצֵד שְׁלִי, כְּלוּמֵר בְּמִשְׁפָּחָה אֲבָל
כְּשֶׁעָפְתִי מִשָּׁם וְרָאוּ לִי
יָדַעְתָּ שְׁאֲנַחְנוּ דּוֹמוֹת
וְאִמְרָתִי: תִּרְאֵי וְאִמְרָתִי: הִי
בְּרוּכָה לְעוֹלָמֵי עוֹלָמִים אֲמִי
אֲשֶׁר עַל הַסֵּדֶר הַטּוֹב
וְעַל הַהֲגִיוֹן הַבְּרִיא

ט.ז.

הַשְּׁחַר עָלֶה אֲמִי
הַשְּׁעַר אֲמִי נְעוּל
וְכָל הַחֲזוּרִים הַשְּׁחַרִּים דּוֹמִים
כָּל כֵּן שְׁשִׁכַחְתִּי מֵהַ שְּׁעַר.
פְּתַחֲנִי לִי שְׁעַר אֲמִי
הִנֵּה יִרְדְּתִי מֵאֵד.